

Dragi prijatelji,

Mi smo, moja generacija mirovnih aktivista, naš mirovni rad započeli u najgore vreme, u vreme uzavrljih nacionalističkih i ratnohušačkih strasti. Započeli smo mirovni rad protiveći se ratu. Kako je to bilo moguće nama u Bačkoj Palanci, gradu u kojem je praktično počeo rat, gde je gomila urlala "dajte nam oružje da pobijemo ustaše u Iloku" (a tamo su živeli moji prijatelji), to vi, naši prijatelji mirovnjaci iz Hrvatske, znate jer smo od prvog dana zajedno. U tom periodu bili smo stalna podrška jedni drugima. Prenosili dobru energiju jedni na druge, posebno kada bi neko od nas posustao, radovali se malim uspesima i svakom novom susretu. Bili smo jedan zaista složan tim koji je mislio i delovao sa ciljem da sačuva u nama i ljudima u našem okruženju bar toliko ljudskosti da možemo nastaviti život posle prestanka kanonade topova i užasa koje je doneo taj krvavi rat. Koliko smo uspeali, sudiće vreme.

Takav rad započeo sam spontano. To je bio neki urođeni otpor neljudskosti koja je u to vreme cvetala širom naše, tada zajedničke, države. To nije proisteklo iz razmišljanja, nije rezultat razuma. Verovatno želja ponikla u srcu da se očuva mirno stanje, da se spreči rat, da se što pre okonča. U svom mirovnom radu shvatio sam da je mir u suštini ljubav prema čoveku i vera u čoveka. Mi smo svi u to užasno doba sanjali takav mir. Davnašnji persiski filozof i pesnik Runi kaže: **"Tražiti put do ljubavi razumom, isto je što i tražiti svjetiljkom sunce."** Tako i ja ne mogu razumom objasniti taj poriv moj i mnogih od nas.

Moj rad kao mirovnog aktiviste za mene je bio, a i danas je, jedna posebna škola života. Ono što sam odmah uvideo bilo je da su kreatori rata, ma ko oni bili, iskoristili naše slabosti da ga izazovu. Vidim da se tako radi danas u čitavom svetu i da više nema onih, nama iz istorije poznatih, rekao bih, klasičnih ratova. Osnovna naša slabost tada, a ništa manje ni sada, bila je nacionalizam i na njemu vrlo vešto izgrađena mržnja i strah jednih od drugih. Taj scenario je pripreman dugo. Završna faza bio je Gazimestan, mitinzi po Kosovu, Vojvodini, Crnoj Gori, Hrvatskoj... Posebno su bili značajni oni "spontani". Ne treba zaboraviti ovo iskustvo.

Dakle, uvideo sam da se mi na ovim prostorima, bez obzira što od pamtiveka živimo zajedno, nismo dovoljno poznavali i jasno je da je na toj osnovi lako izazvati ratni sukob. Zbog toga sa mladima regiona već dugo radimo jednu aktivnost koju smo nazvali "**Upoznajmo se da bi nam život bio lepši**".

Ovakvo sagledavanje uzroka zla koje smo sami sebi uradili, navelo me je da prestanem koristiti pojam "**pomirenje**". Nije mi potpuno jasno šta to znači pa ni sam ne znam sa kime treba da se pomirim. Meni je mnogo prikladiji pojam **uljudivanje** ili **izgradnja poverenja**. Na toj osnovi moji saradnici i ja formirali smo neformalno, hajde da kažem, mada ta reč ne objašnjava u potpunosti jer to je više put kojim hoćemo da idemo, udruženje nazvavši ga **Forum "Most prijateljstva"**. Ovo je ideja izgradnje mira kroz izgradnju poverenja među ljudima. Forum je samonikla ideja na našim prostorima ali odslikava potrebu svih ljudi (prekosutra imamo III Konferenciju Foruma u Sarajevu).

Taj put kojim želimo da idemo se sastoji od tri komponente, tri puta koji se slivaju u jedan. Ako je mir prevashodno duhovna kategorija, ako je ono što želimo - trajni mir, jedna nova utopija, vizija odnosno želja za humanije i bolje društvo, ako smo svesni činjenice kako rade kreatori rata, onda ovaj naš Forum vidim kao skupinu ljudi koji **uporno** idu ovim jedinstvenim putem izgrađujući poverenje. Put bez bilo koje od ove tri komponente ne vodi nigde. To je tapkanje u mraku i život u zabludi da nešto korisno radimo za sebe i društvo. Sve tri komponentu čine suštinu delatnosti Foruma. Vidim taj i takav rad kao dugotrajan, bez brzih rešenja. Zato smatram da uporno treba raditi na sebi, raditi na eliminaciji sopstvenih slabosti, sticati nova znanja, rasteretiti se nagomilanih mehanički stečenih tuđih znanja koji često postaju kočnica kreativnim idejama, stvarati viziju boljeg društva, maštati o njemu kako bi i naše akcije išle u tom smeru, sagledavati mehanizme kojima se služe oni kojima je u interesu da nema suštinskih promena i, ne samo ukazivati na njih, nego i osmišljavati aktivnosti koji dovode do promena.

Ovakav rad ja shvatam kao sam život i zbog toga on ne traži reklamu, nagradu niti bilo kakvo priznanje od drugih ljudi ili društvenih zajednica.

Ipak, ovu nagradu koja nosi ime čoveka sa kojim sam radio na izgradnji mira, Krunoslava Sukića, i koju mi dodeljuju moji prijatelji mirovni aktivisti iz Hrvatske, shvatam kao njihovu potvrdu da sam dao skroman doprinos izgradnji mira i zbog toga je prihvatam sa radošću.

I na kraju, moja želja je da nastavimo maštati o **boljem sutra** kao što smo nekada maštali o prestanku rata, jer tako znamo čemu težimo i, setimo se kako je govorio Ajnštajn, mašta je važnija od znanja!